

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 2 [798]

| Субота, 8 січня 1983 року

| Ціна 2 коп.

ЗВЕРНЕННЯ

КОЛЕКТИВУ ЗАПОРІЗЬКОГО УЧБОВО-ВИРОБНИЧОГО ПІДПРИЄМСТВА ДО ТРУДІВНИКІВ УВП І ВИРОБНИЧИХ ОБ'ЄДНАНЬ ТОВАРИСТВА, ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УТОГ

Шановні товариші!

Країна Рад вступила у третій, серцевинний, рік одинадцяті п'ятирічки. Радянський народ підійшов до цього рубежу з немалими успіхами у розв'язанні завдань, поставлених XXVI з'їздом КПРС. Основою високих досягнень соціалістичного господарства була і залишається злагоженість у праці, міцна свідомо дисципліна, значення якої ще більше зростає в умовах збільшення обсягу виробництва без додаткових матеріальних затрат і припливу робочої сили.

Підвищення дисципліни праці, взаємної вимогливості, створення зразкового порядку на виробництві — важливий внутрівиробничий резерв. Вагоме і своєчасне слово сказали москвичі, котрі закликали працювати під девізом: «Честь і слава — по праці!».

Ознайомившись з починим трудових колективів столиці, ми, трудівники Запорізького УВП, заявляємо, що повністю підтримуємо їх цінну патріотичну ініціативу.

Наш колектив успішно справився з виконанням планових завдань та соціалістичних зобов'язань 1982 року. 116 робітників достроково виконали завдання двох років п'ятирічки. Дільниця ізолювання складального цеху, де майстром В. С. Остапенко, і шихтувальниця Т. М. Мазнюк визнані переможцями соціалістичного змагання по Товариству на честь 60-річчя СРСР. Передові робітники нашого підприємства слюсар-складальник Т. А. Коляда, бригадир О. М. Тисенко, слюсар М. І. Булавін, слюсарі-складальники Л. А. Сухова, О. В. Коваленко, майстер В. Є. Бондаренко, намотувальниця Г. Ю. Бурова та інші відмінно працюють, ведуть велику громадську роботу,

подають приклад дисциплінованості, свідомого ставлення до праці.

Але в цілому на підприємстві ще є випадки запізнення на роботу, самовільні відлучення, випадки пияцтва. І ми солідарні з трудящими Москви, що ставитись до них треба — як до надзвичайних.

Для кожного свідомого члена нашого Товариства головне — це праця. Працею ми примножуємо могутність нашої Батьківщини, у праці ми виховуємо людину комуністичного майбутнього. І ми не дозволимо ледарям, неробам і п'яницям ганьбити ім'я робітника.

Ми закликаємо всі колективи Українського товариства глухих підтримати почин передових підприємств столиці нашої Батьківщини Москви, які прийняли зобов'язання, спрямовані на поліпшення організації праці, посилення боротьби з безгосподарністю, порушеннями трудової і державної дисципліни, закликали працювати під девізом: «Честь і слава — по праці!». Це стане нашою конкретною діловою відповіддю на рішення листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС, на турботу партії про благо народу.

Колектив Запорізького УВП прийняв на 1983 рік підвищені соціалістичні зобов'язання по достроковому виконанню планових завдань з усіх техніко-економічних показників.

Звернення обговорено і одногласно прийнято на загальних зборах колективу Запорізького УВП.

Колектив Новоград-Волинської дільниці Житомирського УВП неодноразово виходив переможцем соціалістичного змагання на честь ювілею Країни Рад. У цьому досягненні вагомий внесок і наладчика А. Я. Саргана. Адже виконання виробничого плану певною мірою залежить і від того, як надійно працює швейне обладнання, як довго служить воно виробництву.

А ще знають А. Я. Саргана як людину творчу. Впродовж минулого року він подав кілька раціоналізаторських пропозицій, спрямованих на поліпшення якості продукції.

Передовик виробництва взяв на третій рік одинадцяті п'ятирічки підвищені соціалістичні зобов'язання.

Фото А. ГАРБАРЧУКА.

Нещодавно газета «Наше життя» розповідала читачам про те, що ткач Чернігівського камвольно-суконного комбінату М. Г. Портянко до 65-ї річниці Великого Жовтня виконав п'ять з половиною річних норм.

Нової трудової перемоги домогся передовик виробництва на честь 60-річчя утворення СРСР: 20 грудня минулого року він закінчив виконання шести діючих норм. У цифровому вираженні це

РІВНЯННЯ НА ГЕРОЇВ

становить 286,7 тисячі погонних метрів високоякісної вовняної тканини, з яких 206,2 тисячі метрів понадпланові.

Після знатної ткалі, Герою Соціалістичної Праці Клавдії Єгорівни Томилко Микола Григорович Портянко поки що другий на підприємстві

домігся такого високого виробітку.

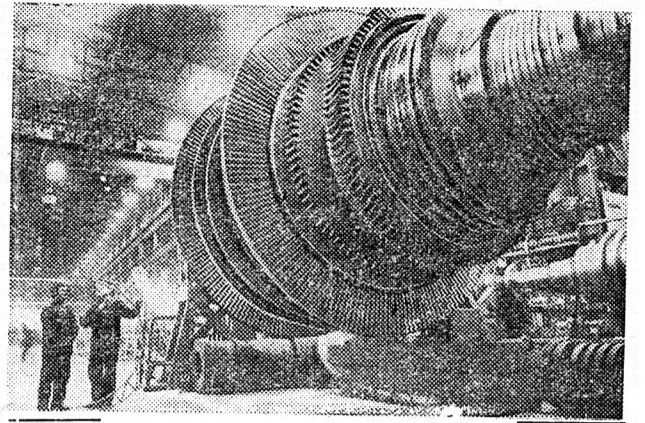
З цієї нагоди у ткацькому цеху комбінату відбулося вшанування передовика. Микола Григоровича гаряче поздоровили з трудовою перемогою директор підприємства А. З. Сахновський, представники партійного та проф-

спілкового комітетів, товариші по роботі та працівник облвідділу УТОГ. Йому вручено Почесну грамоту, цінний подарунок, квіти.

Микола Григорович подякував усім за щирі поздоровлення і запевнив, що і надалі трудитиметься старанно, щоб виконати високі зобов'язання, взяті ним на третій рік одинадцяті п'ятирічки.

О. КЛИМОК, м. Чернігів.

ПО РІДНІЙ КРАЇНІ

Колектив бригади комуністичної праці, яку очолює Герой Соціалістичної Праці Микола Корнійович Саулов, одним з перших у виробничому об'єднанні атомного турбобудування «Харківський турбінний завод імені С. М. Кірова» достроково, у вересні, завершив річне завдання.

На знімку: з випередженням графіка йде складання ротора гігантської турбіни потужністю один мільйон кіловат для Південно-Української АЕС.

Фото М. ТУРА

(Фотохроніка РАТАУ)

РРФСР: УДАРНИЙ СТАРТ

Дружно почала робочу вахту нового року комплексна бригада С. Пятницького на освоєнні Федоровського родовища нафти. Приступивши до спорудження нафтопроводу, передовики зуміли перевищити середній виробіток у півтора з лишком раз. Вони змонтували 1,7 кілометра сталеві магістралі. На нафтових родовищах області в цьому році буде прокладено майже дві з половиною тисячі кілометрів труб.

УКРАЇНА: БУДОВАМ—ПРИКАРПАТТЯ

Дальше збільшення будівництва об'єктів соціально-економічного і культурно-побутового призначення в західних областях України забезпечить введення в експлуатацію нових потужностей на Миколаївському цементно-гірничому комбінаті Львівської області. Тут ви-

дала першу продукцію технологічна лінія по виробництву 650 тисяч тонн цементу на рік. Всі технологічні процеси на лінії комплексно механізовані і автоматизовані.

БІЛОРУСІЯ: ХРАНИТЕЛІ КУЛЬТУРНИХ ЦІННОСТЕЙ

Голоси віків минулих жили в лабораторії вдосконалення і реставрації національних музичних інструментів, яка відкрилася в Мінському інституті культури. Ініціатор її створення — народний умілець і музикант Володимир Пузін, який присвятив багато років життя відродженню забутих національних інструментів, пропаганді кращих зразків фольклору. За кресленнями і розповідями старих людей відновив він, зокрема, сопілки, жалійки, ліри.

(ТАРС—РАТАУ).

Райдужний термометр

Один з найновіших полімерних матеріалів — поліуретан, який широко застосовується як надлегкий і високоміцний у суднобудуванні і автомобільній промисловості, а також при виготовленні м'якої, еластичної шкіри, що майже не відрізняється від натуральної, високоякісного клею, надійних покриттів для дерева і металів, м'яких засобів, освоїв ще одну «професію» — медичну. Він став своєрідним кольоровим термометром, здатним визначити температуру конкретного місця організму, відмінну від загальної. Ця нова спільна розробка вчених Інституту хімії високомолекулярних сполук АН УРСР і Харківського НДІ монокристалів допоможе лікарям істотно підвищити ефективність діагностики.

Беру в руки клапоть схожої на целофан плівки. Вона, м'яко облягаючи пальці, повторює кожен їх вигин. І тут же на її чорному фоні затанцювали райдужні плями — сині в центрі, з зеленими, жовтими і червоними обідками по краях. Досить забрати від руки — плями відразу ж зникають.

— Саме таке поєднання кольорів свідчить про від-

сутність якихось запальних процесів у місця дотику, — розповідає директор Київського інституту, академік АН УРСР Ю. С. Ліпатов. — Забарвлення стає іншим, якщо виникають порушення, зв'язані з запаленням. Ці властивості і дають змогу медикам контролювати розподіл температури по всьому тілу, спостерігати процеси в динаміці, проводити діагностику на ранніх стадіях захворювання.

Як показали дослідження, плівкові термоіндикатори дуже чутливі навіть до незначних перепадів температури. Вони можуть знайти широке застосування в електроніці, оскільки помітно спростять контроль за тепловими режимами інтегральних схем, виявляючи місця локальних перегрівів. Крім того, велика площа таких термометрів відкриває можливості їх використання при дефектоскопії громіздких будівельних конструкцій.

На дослідному виробництві ІХВС АН УРСР уже працює технологічна лінія, яка вперше в світовій практиці випускає поліуретанові багатошарові плівки з рідкокристалічними термоіндикаторами.

(РАТАУ).

ПЛАНИ І ДІЇ

Високими трудовими успіхами завершив другий рік одинадцяті п'ятирічки колектив Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт». Варто навести декілька цифрових показників.

На підприємстві виготовлено надпланової продукції на 95 тисяч карбованців, а реалізовано її на 396 тисяч карбованців.

На честь 60-річчя утворення СРСР робітниками брались підвищені соціалістичні зобов'язання. Вони також успішно виконані. Планові завдання року завершено достроково — 28 грудня. За старанню працю підприємство нагороджене на честь ювілею Країни Рад Почесною грамотою Мінського райкому Компартії України м. Києва.

Гордість колективу — це, звичайно, люди. Перед у соціалістичному змаганні веде бригаду, яку очолює Ганна Йосипівна Скоробагатко. Крайцями за професією за підручними року вийшли такі трудівниці, як складач Н. С. Заверуха, штампувальниця А. К. Коарева, пресувальниця Г. Г. Невгод.

Хотілось би, перш за все, дізнатись, які плани колективу на майбутнє, які задуми і накреслення будуть втілені у життя протягом третього року одинадцяті п'ятирічки.

Про це розповів директор дослідно-виробничого об'єднання П. М. Меркагун.

Петро Маркович зазначив, що прирост загального обсягу виробництва зростає протягом нинішнього року у порівнянні з 1982 роком на 136 тисяч карбованців. Якщо, наприклад, минулого року на підприємстві було виготовлено 25 тисяч безконтактних торцевих перемикачів, відзначених державним Знаком якості, то цього року їх уже буде 30 тисяч. Кількість проміжних реле РПС-113 зростає із 170 тисяч до 200 тисяч штук. На 50 тисяч карбованців збільшиться випуск товарів для народу. Крім того, цех, де виготовляються вироби для потреб медицини та біології, надішло споживачам 100 побутових сигналізаторів «Сигнал», котрі знайдуть своє застосування у квартирах, де мешкають нечуючі громадяни.

Щоб здійснити усі намічені плани, на підприємстві розроблені заходи по їх успішній реалізації. Зокрема, цьому значною мірою сприятиме впровадження нової техніки. На підприємстві застосують зварювальний варіант кріплення сердечника в реле РПС. Раніше ця операція виконувалася способом

гарячої висадки. Проводитимуться також роботи по впровадженню нового методу антикорозійного покриття металевих стрічок при виготовленні всіх типів рулеток.

Велику увагу на «Контакті» звертають також на механізацію ручної праці. Так, у нинішньому році на підприємстві власними зусиллями змайструють верстат, котрий буде згинати хомут кріплення кільця до стрічки рулетки, виготовлять також візочок для транспортування і встановлення ливарних форм.

Однак, колектив об'єднання не живе одним днем, навіть, одним роком. Уже в 1983 році тут підготують шість найменувань технологічної оснастки, необхідної для виготовлення і освоєння нового реле РП-21 замість РПУ-2. Новий виріб менш металоемкий і трудомісткий. З метою розширення асортименту товарів для народу буде освоєно виготовлення лотків для столових приборів. Вестимуться пошукові роботи для заміни застарілого переговорного пристосування «Лотос» на більш нове, яке б відповідало технічним вимогам сьогодення. Провідний відділ нашого об'єднання — технічний — займається розв'язанням проблеми поліпшення якості нанесення цифр на металеву стрічку рулетки.

Днями на підприємстві затвердили соціалістичні зобов'язання на 1983 рік. У них, зокрема, є такі важливі пункти: виробничу програму третього року одинадцяті п'ятирічки завершити достроково, 29 грудня; збудувати в радгоспі «Сошниківський», що в Бориспільському районі, теплицю площею 0,5 гектара; зекономити понад план 1 тону чорного та 0,8 тону кольорового металів, 4 тисячі кіловат-годин електроенергії...

— Ми будемо, — сказав на закінчення керівник об'єднання, — й надалі розвивати активність людей, виховувати у кожного почуття високої відповідальності за доручену справу, зміцнювати дисципліну праці, порядок на виробництві. Кожен повинен усвідомлювати істину: чим краще ми будемо трудитися, тим краще будемо жити.

Думаю, що все заплановане нами, буде успішно виконане. Люди у нас старанні. А це, я вважаю, — найголовніше.

В. ГАЙДУК,
кореспондент газети
«Наше життя».
м. Київ.

Ударною працею відзначив початок нового року обрубник ливарного цеху Одеського заводу «Пресмаш» О. В. Цимбаленко. Традиція членів цього колективу — перевиконувати планові завдання — чітко вписалася в трудовий ритм передовика виробництва.

Фото Й. МІНЬКА.

ВАГОМИЙ ВНЕСОК

«60-річчю СРСР — 60 ударних вахт!» — під таким девізом змагалися нечуючі трудівники Тернопільської області впродовж минулого року.

Нещодавно в обласному драматичному театрі імені Т. Г. Шевченка відбувся зліт передовиків сільського господарства, ударників комуністичної праці і новаторів виробництва, в якому взяли участь переможці соціалістичного змагання.

З доповіддю виступила голова обласного відділу Товариства Г. Г. Губанова. Вона відзначила, що всі нечуючі трудівники області зробили вагомий внесок у виконання планових завдань. Зокрема, високими показниками порадували нечуючі компактною групою комбайнового заводу.

Колектив заводу нагороджений орденом «Знак Пошани», його занесено на республіканську Дошку пошани ВДНГ УРСР.

Нарівні з чуючими по-ударному трудяться і 29 членів нашого Товариства. Серед них — В. І. Зінко, Л. М. Угріновська, В. М. Парубочий, Я. І. Горшко, В. С. Островський, Я. С. Семків, М. В. Мацько, В. І. Пасемчук. На багато раніше вправились зі своїм завданням такі робітники, як А. Максимкін, П. Жук і А. Пилипчук.

Високих результатів домоглися і трударі бавовняного комбінату імені 60-річчя

ЕАБИЯКУ увагу приділяють працівники УТОГ роботи з глухими, які мешкають у сільській місцевості. Як правило, в селі нечуючих трудівників небагато. Спілкування з ними ускладнюється відсутністю кваліфікованих перекладачів. Отже, як важливо працівникам міжрайвідділів УТОГ допомогти нечуючим влитись у дружний колектив сільських трударів, перебороти в собі бар'єр самотності, почувати потребу спілкування.

З цією метою глухих з сіл регулярно скликають в районний центр на збори. Присутніх інформують про міжнародне становище, зовнішню і внутрішню політику нашої країни. Висвітлюється також стан справ у рідних господарствах.

Але в цій роботі трапляються ще інколи помилки та прорахунки. Одного разу, наприклад, у протоколі зборів я прочитав такий порядок денний: «Зберемо врожай в СРСР без втрат». Далі йшли лаконічні нотатки виступів, в яких тільки й говорилося про загальні цифри по всій країні і зовсім не аналізувався стан справ у своєму господарстві. Чи можна кидатися такими гуч-

Вдосконалювати форми роботи

ними лозунгами, коли члени Товариства не обізнані з справами свого колективу, не знають, що конкретно вимагається від них, щоб ці слова перетворилися в діло.

Такий формальний підхід до зборів тільки шкодить спільній справі. Він відвертає увагу нечуючих від цього важливого заходу. Тому, в заздалегідь призначений день, у районному містечку замість 40 членів УТОГ збирається лише 10—15. На збори, як правило, з'являються тільки для того, щоб сплатити членські внески. Навіть яскраві запрошення, які розсилаються напередодні того чи іншого заходу, не врятують справу, якщо відсутнє в неї головне — цікава форма і зміст.

Поряд з масовими заходами велика роль належить також індивідуальній роботі з глухими мешканцями сіл. Одна із таких форм — подвірні обходи. Вони поєднують в собі як лекційну пропаганду, так і конкретну до-

помогу в складних питаннях, що трапляються в житті нечуючих. Під час таких зустрічей встановлюється міцний контакт між членами УТОГ та працівниками відділу.

На жаль, останнім часом планова кількість подвірних обходів набагато скоротилася. Для жителів індустріальних районів, де нечуючі працюють на промислових підприємствах, це нововведення корисне. Тут рідше трапляються непорозуміння, та і всі виникаючі проблеми в колективі вирішуються швидше.

Але й для сільськогосподарських районів там, де концентрація нечуючих трудівників невелика, індивідуальна форма роботи не повинна ставитися на друге місце. В селі, як правило, її потрібно проводити в комплекті, разом з іншими заходами. Тільки тоді наші зусилля досягнуть своєї мети.

М. НИРОВ,
інструктор обласного відділу УТОГ.

О. К. Сабодило добре знають у колективі Івано-Франківського УВП. Вона успішно виконала планові завдання та соціалістичні зобов'язання другого року одинадцяті п'ятирічки, вагомими трудовими звершеннями зустріла ювілей Країни Рад.

Влаштувавшись на підприємство, Ольга Костянтинівна стала уважно придиратися до праці кадрових робітниць, а коли було незрозуміло, не соромилась запитати про щось вдуме, втретє...

Спершу досконало опанувала одну операцію. Та раптом з'явилася нагода сісти на місце трудівниці, котра з поважних причин не з'явилась одного разу на роботу. З того часу Ольга поставила собі чітку мету: навчитися старанно працювати на всіх операціях — простих чи складних.

Неодноразовий переможець соціалістичного змагання, О. К. Сабодило взяла на третій рік п'ятирічки підвищені зобов'язання: достроково виконати особисте завдання нинішнього року.

Фото Л. СЕМЕНІВА.

УЧИСЬ ГОСПОДАРЮВАТИ ЕКОНОМНО

УРОКИ БЕРЕЖЛИВОСТІ

Школою виховання бережливості для робітників і спеціалістів Костянтинівського хімічного заводу імені ХХV з'їзду КПРС стало навчання в системі економічної освіти. Теми, запропоновані пропагандистами в університеті техніко-економічних знань, школах комуністичної праці допомогли розв'язати ряд важливих господарських завдань щодо економії сировинних і паливно-енергетичних ресурсів.

На заняттях розглядаються, як правило, найбільш злободенні проблеми. Скажімо, останнім часом на заводах та будовах Костянтинівки все гостріше відчувається нестача деревини. По-

треба в ній постійно зростає, а степовий Донбас, як відомо, лісами не багатий. Саме на це і посилалась деякі господарники, які увірвали в те, що єдиний вихід — у поліпшенні постачання, у відправці «штотвачів» у далекі краї. Хіміки ж міркували інакше: розв'язати проблему можна і на місці, за рахунок внутрішніх резервів.

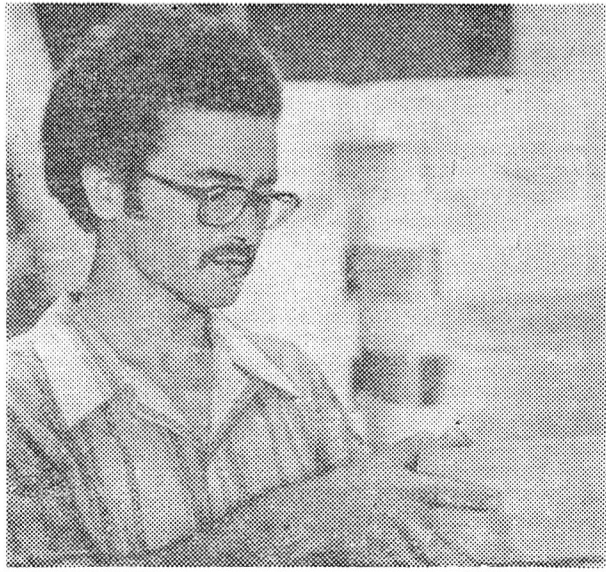
Пропагандисти, провідні спеціалісти технічних служб, економісти підприємства запропонували слухачам спільно вивчити питання про те, куди найбільше йде деревини і чим її можна замінити. Виявилось, найбільше її потрібно на пакування акуму-

ляторної кислоти і деяких інших видів продукції. Після колективного обговорення різних варіантів хіміки прийшли до висновку, що найкраще підійде тара з економічних матеріалів — пінопласту і поліетилену. А потім раціоналізатори виготовили необхідне устаткування, яким і оснастили спеціальну дільницю.

Підрахунки показали потрібний вигреш, одержаний в результаті виявленої ініціативи. Економічний ефект від впровадження новинки становить понад 500 тисяч карбованців на рік. Збереженої деревини вистачить на те, щоб виготовити столярні вироби для сімнадцяти 60-

квартирних жилих будинків. За рахунок збільшення завантаження залізничних составів продукцією у компактній тарі потреби підприємства в рухомому складі зменшені на сто вагонів за місяць. Ось чим обернувся для підприємства звичайний урок економії.

Так само по-господарськи підійшли на заводі і до використання вторинного тепла, яке раніше в буквальному розумінні вилітало в трубу. На заняттях і семінарах слухачі, які навчаються в системі економічної освіти, вивчили досвід споріднених підприємств, а потім творчо застосували його у себе. Змонтовані на технологічних лініях котли-утилізато-

Верстатник Черкаського УВП Віктор Онищенко по-ударному трудиться у новому році. Його щоденна норма виробітку — 110—112 процентів.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ВИСОКІСТЬ ЩАСТЯ

Якось уже так трапилось, що, навчаючись в місті, не доводилось їй ходити по вулиці Першотравневій. Та ось виникла потреба звернутися до райвиконкому в земельний відділ в справі влаштування на роботу. Проходячи тепер цією вулицею, вже вкотре зупинялась перед висікою: «Клуб глухонімих» і ніби щось серце стисало.

— Я маю невеликий залишок слуху. Важко було мені вчитися, важко працювати між чучюними. Не наважилася навіть поїхати в село працювати дільничним агрономом, — думала собі. — А як же живуть і працюють ті, що зовсім позбавлені, слуху, та ще й не розмовляють?!

— Одного разу наважилась таки: озирнувшись, рвучко потягла за ручку дверей і переступила поріг клубу.

Так згадує про свій вступ до Товариства нині його ветеран Олександра Петрівна Маркова. Адже молоді цікаво послухати про ступені розвитку нашого міжрайвідділу УТОГ.

У травні 1941 року її прийняли в члени УТОГ, а через тиждень приїхав голова Кіровоградського облвідділу — старий комуніст С. С. Стерпул і запропонував працювати завідувачкою клубом. Попередній завідувач подав заяву про звільнення.

Не погоджувалась: адже молода ще, ніколи не працювала на керівній роботі. А тут робота особлива: треба знати міміку, розуміти людей, бути організатором. Та голова облвідділу зумів таки вмовити.

— Було б бажання працювати, — сказав Сава Савич, — а вміння — справа наживна.

І він не помилився. Дівчина з горінням взялася за роботу та навчання. Але через місяць почалась війна. Міграння праця людей перервана. Всюди висіли гасла: «Все для фронту! Все для перемоги!».

З перших же днів війни приміщення клубу, що містилося в одному будинку з середньою школою № 1, було переобладнано під військовий госпіталь. Оргроботу доводилось проводити в маленькій кімнатці при УВП. Нечуючі організовано ходи-

ли копати протитанкові рови. В сирні місто Олександрію окупували німецько-фашистські загарбники. Все майно

клубу і УВП було розграбоване. Круглу печатку УТОГ, розрахункову книжку в ошадкасі та фотоапарат Олександра Петрівна встигла заховати і всю війну зберігала в потаємному місці. Вірила, що переможе Червона Армія неодмінно. Під час бомбардування Олександра Петрівна була тяжко поранена та молодий організм переміг, одужала.

6 грудня 1943 року місто Олександрія було звільнене від фашистських загарбників. А вже в березні 1944 року разом з Ганною Михайлівною Івановою та іншими взялися за відновлення роботи Товариства.

У першу чергу організували школу робітничої молоді для нечуючих. Завідувачкою і одночасно вчителькою — райвно призначив Маркову Олександру Петрівну. Було лише приміщення з побитими вікнами. Разом з учнями довелось власними силами ремонтувати його.

Для занять кожен приносив з дому стілець. Зберігся лише єдиний буквар для неписьмених. Ось так довелось починати навчання. Вчила нечуючих і вчила сама. Вже після перемоги над фашистською Німеччиною відновила роботу Кіровоградська спецшкола-інтернат для нечуючих дітей. Туди й поїхала Олександра Петрівна

за порадами та досвідом, відвідала уроки. Дістала адресу та зв'язалася з бібліотекою Московського науково-дослідного інституту дефектології. Звіден одержала поштою потрібні поради і підручники та методичну літературу.

В 1946 році закінчила курси перепідготовки вчителів для шкіл дорослих глухонімих в м. Києві. Тринадцять років віддала справі навчання. Став здоров'я та складні сімейні обставини змусили Олександру Петрівну залишити роботу в школі. Нелегко було обслуговувати сім'ю з п'яти чоловік, виховувати трьох синів. Та ніколи не стояла Олександра Петрівна осторонь життя Товариства. Її завжди обирали членом правління чи ревізійної комісії. Багато років підряд брала активну участь в художній самодіяльності, редагує стіннівку нашого клубу і міжрайвідділу УТОГ, допомагає в проведенні культурно-масової роботи серед глухих.

Хто б з нечуючих не звернувся до Олександри Петрівни за допомогою, нікому не відмовить. Свої справи облішнить, а людині допоможе. Бо ще з шкільних років запам'ятала і серцем прийняла слова Максима Горького: «Найвище щастя на землі — бути потрібним і корисним людям». Чуйність, людяність, потяг до знань прищепила вона і своїм синам.

Старший Володимир та менший Микола закінчили Київський державний університет імені Т. Г. Шевченка, одержавши спеціальність перекладачів-викладачів французької мови. Зараз син Микола служить у Збройних Силах СРСР. Середній — Георгій — після закінчення десятирічки служив у прикордонних військах, а після служби припала йому до душі робітнича професія. Він — водій першого класу, працює в установі, що обслуговує сільське господарство.

Вже за шістьдесят Олександрі Петрівні, та не старіє душею ветеран нашого Товариства. Завжди серед людей, у вирі спогодення.

Л. ОВЧАРЕНКО,
голова Олександрійського міжрайвідділу УТОГ.
Кіровоградська область.

ри дають можливість нині повертати на повторне використання шороку більш як 93 проценти пари. За рахунок цього хіміки не тільки повністю задовольнили власні потреби, а й поділилися надлишком енергоресурсів з сусідами — заводами «Автосклад» і механізованим скляним, імені Жовтневої революції.

— Бережливе ставлення до сировинних і енергетичних ресурсів характерне для більшості наших промислових підприємств, — розповідає перший секретар Костянтинівського міськкому партії В. В. Курашук. — І не останню роль у підвищенні творчої активності трудящих, спрямованої на посилення режиму економії, відіграє навчання. Воно проводиться у нас за п'ятирічним комплексним планом.

Вивчення питань бережливості організовано в десятих

університетах техніко-економічних знань, 600 школах комуністичної праці, де щороку займається більш як 16 тисяч чоловік. Заінтересовані участі слухачів у розв'язанні практичних завдань сприяє і розвиток взаємозв'язку між підвищенням професійної майстерності і економічним навчанням, включення зобов'язань по економії в особові рахунки робітників і спеціалістів, широкое відображення питань бережливості в особистих творчих планах пропагандистів.

З ініціативи металургів заводу імені Фрунзе, наприклад, у місті широко розгорнувся рух під девізом «Кожний інженерно-технічний працівник — раціоналізатор і винахідник!» Схвалений на бюро міськкому партії, цей почин допоміг об'єднати у творчому пошуку резервів виробництва найбільш підготовлену категорію трудящих.

І от — результат: якщо на початку десятої п'ятирічки новатором себе міг назвати лише кожен п'ятий, то в минулому році — вже кожен другий. Загальний економічний ефект від впровадження пропозицій за цей же період зріс з п'яти до восьми мільйонів карбованців. Все це переконує, що тільки в тісному союзі теорії з практикою, освоєнні знань і вміння прикласти їх на кожному робочому місці можна успішно розв'язувати завдання по дальшому розвитку економіки, висунуті XXVI з'їздом КПРС.

Досвід Костянтинівського міськкому партії по організації економічної освіти трудящих схвалив ЦК Компартії України і рекомендував для поширення на підприємствах республіки.

О. ТАГУНОВ,
Костянтинівка
Донецької області

В центрі уваги активістів Полтавського УВП-І питання поліпшення умов праці, побуту і відпочинку трудівників, навчання і виховання молодих виробничників.

На знімку: (зліва направо) члени бюро первинної організації УТОГ швачки-мотористки Т. О. Шинкаренко і С. А. Литвин, контролер ВТК З. Л. Самаріна, голова Полтавського облвідділу УТОГ М. П. Деменко і перекладач Л. Г. Олексієнко обговорюють поточні справи. Фото Й. ХАРКІВСЬКОГО.

НА ШКІЛЬНОМУ МЕРИДІАНІ

ЯК ОДНА СІМ'Я

У Молочанській спецшколі-інтернаті для слабобачущих дітей навчаються діти з багатьох областей нашої республіки, а також зі столиці Туркменської РСР Ашхабаду. Живуть школярі дружно, однією сім'єю, по-братськи. Об'єднує їх одна спільна мета — здобути середню освіту, стати гідними продовжувачами справи своїх батьків, що самовіддано трудяться в ім'я миру і щастя на землі.

Виховати школярів у дусі революційних, бойових і трудових традицій старшого покоління — таке завдання стоїть перед колективом вчителів і вихователів навчального закладу. Великого значення надають педагоги інтернаціональному вихованню. Особливого розмаху робота у цьому напрямку набула у дні святкування славного ювілею у житті на-

шої країни — 60-річчя утворення СРСР.

Ідучи назустріч знаменній даті, активісти школи організовано провели «Дні республік». Ці заходи склалися з вікторин, лекцій, виконання танців і пісень народів СРСР. Кожна братня республіка була представлена своїм державним Гербом, прапором. Географічні карти та історичні довідки, що їх підготували до «Днів республік» вчителі школи, сприяли поглибленню знань учнів, розширили їх світогляд.

Особливо запам'ятався всім вечір-конкурс, на якому групи школярів представляли кожну з 15 республік. Багато праці, творчої винахідливості доклали всі вихователі і педагоги, готуючи своїх підопічних до своєрідного

змагання. Глядачі щирими оплесками нагороджували юних виконавців пісень, танців народів СРСР. Вдало було організовано музичне оформлення. Скрізь панував творчий піднесений настрій, атмосфера свята відчувалась протягом усього конкурсу.

Вимогливе журі цього разу віддало перевагу учням 6-А класу, де вихователем Н. Луханіна, та 9-В класу, який привів до перемоги вихователь О. Толстиків. Їх вихованці були удостоєні спеціальних призів за кращі виступи в програмі концерту художньої самодіяльності.

Цей чудовий захід залишив глибокий слід у пам'яті учнів, вчителів і вихователів, взаємно збагатив їх знання про рідну країну.

Є. ОМЕЛЬЧУК,
Запорізька область.

Впишеться славною сторінкою

Гідно зустрів 60-річчя утворення Союзу РСР колектив Криворізької спецшколи-інтернату для глухих дітей. Спільними добрими справами учні та вчителі ознаменували цю визначну подію у житті нашої країни. Досягнуто нових вагомих успіхів у політико-виховній та організаційній роботі.

У дні, коли вся наша держава відзначала ювілей СРСР, у школі панувала атмосфера свята, яке надовго запам'ятається всім, впишеться славною сторінкою в історію навчального закладу.

З активною допомогою учнів у кожному класі було оформлено художні стенди, які розповідають про економічне, соціальне та культурне життя братніх республік, відображають їх досягнення на шляху комуністичного будівництва за роки Радянської влади. Привертає увагу, зокрема, художнє оформлення кабінету естетики, про що подбала вчителька малювання Лілія Іванівна Колосок. Скільки винахідливості, майстерності доклала педагог,

абі створити тут своєрідний музей, матеріали якого розповідають про історію виникнення, етапи становлення і розвитку нашої багатонаціональної держави. Розділи під назвами «В. І. Ленін — засновник СРСР», «Наш спосіб життя — радянський» багаті фактичним матеріалом, яскраві, високохудожньо оформлені. Тут же, у кабінеті естетики, експонувалась виставка малюнків школярів, присвячена ювілею Батьківщини. Учні-екскурсоводи Андрійко Колодкін і Тетяна Шумейко, що чергували у кабінеті, давали пояснення відвідувачам, особливо вихованцям молодших класів.

Успішно в школі пройшов конкурс плакату за темою «Моя Батьківщина — СРСР», в якому взяла участь учні старших класів. Своїми творами вони продемонстрували відданість комуністичним ідеалам, любов до радянської Вітчизни.

Значну роботу серед учнів проводила бібліотекар Людмила Олександрівна Колесник, якій допомагав читаць-

кий актив. Згідно з існуючим графіком систематично відбувались громадсько-політичні читання та бесіди. Їх тематика — життя, навчання і трудове виховання дітей в союзних республіках, підкування партії та уряду про підрастаюче покоління. Найкраще обізані з цими питаннями постійні помічники бібліотекаря Оля Костянок, Лідія Цукар та Вадим Русин.

Школярі готуються відзначити ще одну важливу подію. Невдовзі відкриється клуб інтернаціональної дружби, в якому учні матимуть можливість дізнатися багато нового і цікавого з життя ровесників в інших республіках і за рубежом. Тут будуть організовуватися зустрічі, бесіди, виставки.

Не стоять осторонь цієї великої, багатогранної роботи шефи школи. Колектив тресту «Криворізьстальконструкція» надає навчальному закладу постійну і ефективну допомогу.

П. БАБЕНКО,
Дніпропетровська область.

Надія Романівна Гливанська — «Майстер — золоті руки», досвідчений слюсар-складальник трудиться на Запорізькому УВП. І не тільки ударно працює, але й активно прилучає до своєї професії молоду робітничу зміну.

На знімку: Н. Р. Гливанська (ліворуч) показує своїй учениці Тетяні Михайленко чергову технологічну операцію. Підопічна наставниці, відзначимо, виявила справжній потяг до обраної професії: в короткий строк вона опанувала основні виробничі навички.

Тетяна Михайленко — профгрупорг дільниці складання виробів РПУ-2.
Фото Г. МІНДЕЛЯ.

У гостях призер

Ще однією цікавою подією збагатилося життя учнівського і педагогічного колективу Ужгородської спеціальної школи-інтернату для глухих дітей: днями тут відбувся спортивний вечір.

Цей захід, що викликав жвавий інтерес і зібрав численну аудиторію, розпочався з лекції про розвиток фізкультури і спорту в нашій країні за роки Радянської влади. Потім з акробатичними вправами виступили школярі Оксана Крачкович та Ольга Феніч, Василь Джуга

і Михайло Жупко. З інтересом стежили глядачі за виступом учнів 5-А класу, які виконали вправи з кругами. Дружній сміх викликала у залі жартівлива сценка «Бокс», майстерно виконали композицію «Піраміда» учні 6-А класу.

В гості до школярів завітали спортсмени товариства «Авангард» майстер спорту Микола Резніков — у минулому бронзовий призер України та Збройних Сил з важкої атлетики та Юлій Ревес — бронзовий призер

республіки з фехтування. Вони розповіли про свій спортивний шлях і про діяльність у справі виховання нової спортивної зміни. Своєю майстерністю на вечорі продемонстрували вихованці тренерів Михайло Коробов, Роланд Бертич, брати Едуард і Олександр Каласи.

По закінченні призерам загальношкільного легкоатлетичного кросу та кращим активістам спорту було вручено Почесні грамоти.

П. КРАЙНЯНИЦЯ.
м. Ужгород.

Перемогли кмітливіші

У спортивному залі Одеського облвідділу УТОГ проходила обласна командна першість з шахів. Впродовж двох днів 25 шахістів у складі п'яти команд боролися за найвищі нагороди.

У результаті цікавої, напруженої боротьби перше місце завоювала команда

Одеського виробничого об'єднання «Електрик», друге місце посів колектив міськвідділу УТОГ, третє — спортсмени другої команди виробничиків. Четверте і п'яте місця, відповідно, в юних шахістів спецшкіл-інтернатів № 97 і 91.

В особистому заліку перше місце виборов кандидат у майстри спорту В. Луєтин, друге — першорозрядник

С. Славін, третє — першорозрядник В. Сиротило.

Результати цих змагань, так само як їхній загальний кваліфікаційний рівень, були б значно кращими, якби у турнірі взяли участь команди шахістів заводу Жовтневої революції і заводу «Центроліт», а також Ізмаїльського і Болградського міжрайвідділів УТОГ.

Г. ЮХИМЕНКО.
м. Одеса.

Рух — це здоров'я

При Київському Палаці культури імені А. В. Луначарського створено клуб ветеранів праці. Своєю діяльністю він спрямовує на те, щоб вільний час ветеранів проводився змістовно, цікаво.

Так, завдяки невичерпній енергії та організаційній активності голови ради ветеранів Н. К. Векслера, його заступника Л. Л. Коробчевської, а також членів ради М. С. Волошиної і М. М. Петракової вже зроблено чимало добрих справ. Це, насамперед, організація пішо-

хідних та автобусних екскурсій до музеїв та по визначних місцях міста-героя Києва, заняття у драматичному гуртку та у групі здоров'я тощо. Крім того для них читаються лекції на різноманітні теми, проводяться бесіди з актуальних питань, художньо-мімічні читання, перегляд документальних фільмів.

Словом, ніколи нудьгувати ветеранам праці. Попереду у них нові плани, нові задумки.

Д. ОЛЕЖКО.
м. Київ.

ДО ВІДОМА КІНОГЛЯДАЧІВ

Головне управління кінофікації і кінопрокату Держкіно УРСР доводить до відома членів Товариства, що в лютому-квітні 1983 року для нечуючих і слабочуючих глядачів будуть випущені такі художні фільми з субтитрами:

- «Повернення резидента», дві серії, кіностудія імені М. Горького, кольоровий, широкоформатний.
- «Закоханий за власним бажанням», «Ленфільм», кольоровий, широкоформатний.
- «Десять плачів Іволага», «Мосфільм», кольоровий, широкоформатний.
- «Осляча шкіра», «Ленфільм», кольоровий, широкоформатний.
- «Відкрите серце», «Мосфільм», кольоровий, широкоформатний.
- «Не було смутку», «Мосфільм», кольоровий, широкоформатний.
- «Червоні дзвони», «Мосфільм», кольоровий, широкоформатний, фільм другий.
- «Граки», кіностудія імені О. Довженка, кольоровий.
- «Випадок у квадраті 36—80», «Мосфільм», кольоровий, широкоформатний.
- «Смерть на злеті», «Мосфільм», кольоровий, широкоформатний.
- «Голова Терсона», Ризька кіностудія художніх фільмів, кольоровий, широкоформатний.
- «Побачення», кіностудія імені О. Довженка, кольоровий.
- «Бережіть чоловіків», «Мосфільм», кольоровий, широкоформатний.
- «4:0 на користь Танечки», Одеська кіностудія художніх фільмів, кольоровий, широкоформатний.
- «Начальник опергрупи», «Ленфільм», кольоровий.
- «Хто стукає у двері до мене», «Мосфільм», кольоровий, широкоформатний.
- «Одружений холостяк», кіностудія імені М. Горького, кольоровий.
- «Дитячий світ», «Мосфільм», кольоровий, широкоформатний.
- «Жіночі радощі й печалі», Одеська кіностудія художніх фільмів, кольоровий.

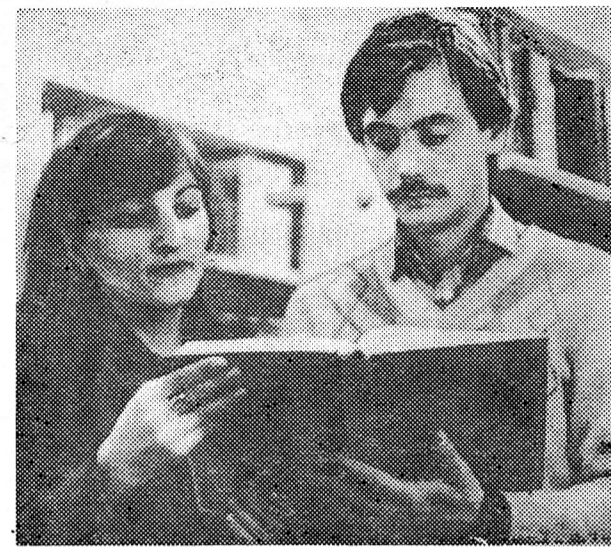
В. о. редактора

А. ДВІРКОВИЙ.

На вогник читальні

дружбі народів — сила нашої держави».

Подобаються глухим відвідувачам бібліотеки міміч-

Калина Татинець — контролер УВП-2 і Володимир Стильник — електромонтажник заводу «Турбогаз» своє дозвілля присвячують художній самодіяльності, знайомству з книжковими новинками бібліотеки Ужгородського будинку культури УТОГ.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ні перекази книжок із серії «Полум'яні революціонери» про К. Ворошилова, С. Орджонікідзе, Ф. Дзержинського. З успіхом пройшли також і перекази творів письменників Прикарпаття П. Бойка та С. Кушника.

Н. КОНВАЛЮК.
м. Івано-Франківськ.

ЗНАЧНУ роботу з комуністичного виховання нечуючих трудівників проводять колектив бібліотеки Івано-Франківського будинку культури УТОГ. Тут своєчасно відгукуються на найважливіші події в країні, на дати червоного календаря.

Чимало заходів зокрема було присвячено 60-річчю утворення СРСР. Для висвітлення цієї події бібліотекар З. М. Гуменюк разом з громадським активом бібліотеки використовувала різноманітні форми усної та наочної агітації. Увагу читачів привертало тематичні книжкові виставки, стенди.

Силами громадського активу було оформлено стенд з творами К. Маркса, Ф. Енгельса, В. І. Леніна, видатних партійних та державних діячів нашої країни. Постійно діють книжкові виставки «Розум, честь і совість нашої епохи», з розділами — «КПРС — керівна і спрямовуюча сила радянського суспільства», «Справа партії — справа всього народу», «Благо народу — найвища мета партії».

Цікаво пройшли вечори запитань та відповідей «Чи знаєте ви СРСР — свою Батьківщину?». Багато читачів взяло участь у літературних вечорах «Партія наші народи з'єднала» та «В

НА ВСЕ ЖИТТЯ

Нечуючі Микола Махін і Таїсія Осенова покохали одне одного... Де ж вони стрілися, де познайомилися, коли полюбилися? Та дуже просто: обоє працюють на Запорізькому УВП, і додому — працюють добре, а увечері зустрічаються у Будинку культури УТОГ, де вони виступають солістами Народного самодіяльного ансамблю танцю «Славутич».

Молоді люди вирішили по-

братися. Про це, звісно, стало відомо і актив обласного Будинку культури взяв на себе приємні турботи з організації шлюбного обряду.

При вході до Будинку культури молодят зустріли хлібом-сіллю на вишваному рушнику, їх шлях до місця реєстрації поспали зерном. Коли шлюб було взято, наречену й нареченого широко привітали завідувача ЗАГСом Комунарського району м. За-

поріжжя Лідія Василівна Челядьок та голова облвідділу УТОГ Л. І. Фролова, котра вручила Миколі і Таїсії квіти і пам'ятний сувенір. Від імені колективу підприємства, де ударно трудяться молодята, їх поздоровили із знаменною подією заступник директора Запорізького УВП з виховної роботи В. М. Дюков, голова комітету профспілки Т. М. Закутна, секретар комсомольської організації О. В. Качура.

— Хай ваша сім'я буде міцною і щасливою, рос-

тять і виховуйте дітей, жити в мирі та злагоді, — ці слова раз у раз звучали на адресу Миколи Махіна і Таїсії Осенової.

— Ми безмежно раді. Велике всім спасибі за турботу про нас, за організацію цього чудового обряду, — подякував наречений.

— Я приєднуюся до цих слів, які ніколи в житті я сьогодні щаслива, — додала Таїсія.

С. МОРДУШЕНКО.
м. Запоріжжя.

НАПРИКІНЦІ грудня минулого року в Донецьку виступили учасники сьомої, завершальної зони — народні самодіяльні ансамблі танцю Запорізького, Ворошиловградського, Сімферопольського, Донецького обласних будинків культури та Київського Палацу культури імені А. В. Луначарського. В цій же зоні взяв участь і колектив народного самодіяльного цирку «Мрія» Краматорського будинку культури (Донецька область).

Першим виступив ансамбль танцю «Голуба стрічка» Київського Палацу культури імені А. В. Луначарського (керівник Н. Б. Трубецька, музичне оформлення М. А. Пшеголинського). Це один із найстаріших і найперших хореографічних колективів УТОГ, якому було присвоєно виске звання народного. Він неодноразово виступав у столиці України серед колективів чуючих, а також був учасником першого Всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості в 1975—1977 роках.

На нинішньому огляді цей колектив зміг би показати більш цікаву і різноманітнішу програму, але зміна керівників ансамблю не дала змоги підготуватись значно краще. Окремі танці — російський, український, молдавський та інші — хоча й виконані на хорошому рівні, але все ж таки не поєднані загальним тематичним спрямуванням. В програмі киян не було також танців ні на героїко-патріотичну тематику, ні на трудову. На це слід звернути увагу керівникам обласного відділу УТОГ і Київського Палацу культури.

Добре виступив Запорізький народний ансамбль танцю «Славутич» (керівник Ю.

І. Осипов, акомпаніатор А. М. Спектор). Тут відчувається вдумлива робота над створенням характерних образів, наприклад, у композиції «Семеро зятів». Впадає в око й побудова хореографічного малюнку «Ткалі», а також фінальний танець «Дружба народів».

Слід відзначити, що всі

Зате добре виконано композицію «Дружба народів», в якій взяв участь весь колектив (32 учасники).

Слід сказати, що всю програму ворошиловградців псує невадле музичне оформлення, якому, на жаль, керівництво Будинку культури не приділило належної уваги. То ж на обговоренні

ОГЛЯД ТАЛАНТІВ: СЬОМА ЗОНА

УСПІХ ЗАБЕЗПЕЧУЄ ТВОРЧИСТЬ ПОШУКУ

номери, за винятком венгерського «Чардаша», виконані масово (12—20 чоловік). Імпонувало глядачам скромне оформлення сцени.

І все ж такі жюрі позбавило оцінки циганський танець «Біла шатра», тому що він був уже показаний на минулому фестивалі. Ворошиловградський народний ансамбль танцю «Каблучок» (керівник Л. В. Іванова, акомпаніатор В. В. Манько) хоч і виконав свої номери в основному на хорошому рівні, але виступив значно нижче своїх можливостей. Не відчувалося того внутрішнього горіння, яке було властиве цьому колективу. А композицію «Легенда про ворошиловців», з якою ансамбль виступав на попередньому фестивалі, жюрі позбавило оцінки.

Відчувається одноманітність і в танцювальних рухах дівчат-солдат в хореографічній картинці «Вісточка», котрі отримують запевнені листи-трикутники від рідних та близьких. Є й інші недоліки в окремих танцях.

з керівниками всіх ансамблів член жюрі музикознавець А. М. Васильєв детально проаналізував виступ саме цього колективу.

По-справжньому порадували глядачів народні ансамблі танцю «Кримчанка» із Сімферополя (керівник Ф. П. Петрашкевич, акомпаніатор В. П. Люткин) і «Донецькі зорі» (керівник Є. С. Горбачова, акомпаніатор В. В. Кичик). Ці колективи систематично працюють над героїко-патріотичною і трудовою тематикою. Тому й не дивно, що більшість номерів кримчан («Українська сюїта», «Збирачі чаю», «Шевчики», всі бальні танці) жюрі оцінило найвищим балом.

Така ж емоційна насиченість властива донецьким танцюристам. Незважаючи на те, що ансамблю звання «Народний» було присвоєно набагато пізніше ніж іншим колективам, він все ж таки проявив себе як обдарований і перспективний ансамбль. Найвищим балом жюрі оцінило такі хореографічні композиції, як «На святі